

I

Het was een perfecte, zachte avond in mei, slechts enkele dagen nadat de lente met zijn onweerstaanbare aantrekkingskracht de oostkust had aangedaan. Het weer was aangenaam, de winter was letterlijk in een nacht tijd verdwenen, de vogels zongen, de zon was warm en alles in de tuin van de familie Armstrong in Connecticut stond in bloei. De hele week was gezegend geweest met het soort weer dat iedereen ertoe bracht het langzamer aan te doen, zelfs in New York. Stelletjes slenterden, lunchpauzes werden gereked, mensen liepen rond met een glimlach op hun gezicht. En die avond in Greenwich besloot Paris Armstrong een etentje te geven op het betegelde terras naast het zwembad, dat net opnieuw was aangelegd. Peter en zij gaven bij uitzondering een etentje op vrijdagavond. Meestal ontvingen ze hun gasten op zaterdag, zodat Peter zich op vrijdagavond niet hoefde te haasten van zijn werk in de stad. Maar de cateraars waren alleen deze bewuste vrijdagavond beschikbaar geweest. De hele maand juli was de zaterdagavond volgeboekt met trouwerijen. Het was minder handig voor Peter, maar hij had het sympathiek opgenomen toen ze hem vertelde over haar plan voor de vrijdagavond. Hij kwam haar meestal tegemoet, dat had hij altijd gedaan. Hij vond het fijn om haar het leven gemakkelijk te maken. Het was een van de talloze dingen die ze zo prettig vond aan hem. In maart hadden ze hun vierentwintigjarig huwelijksfeest gevierd. Soms kon ze nauwelijks bevatten hoe snel de jaren voorbij waren gevlogen en hoe druk ze het hadden gehad. Megan, hun oudste,

was een jaar geleden afgestudeerd aan Vassar en had nu op drieëntwintigjarige leeftijd een baan gevonden in Los Angeles. Ze was geïnteresseerd in alle aspecten van de filmwereld en was aangenomen in de functie van productieassistente bij een filmstudio in Hollywood. Eigenlijk was ze gewoon een manasje-van-alles, zoals ze zelf openlijk toegaf, maar ze vond het allemaal reuze spannend en wilde het ooit tot producer schoppen. Hun zoon William was net achttien geworden en zou in juni zijn middelbareschooldiploma halen. In de herfst zou hij aan de universiteit van Berkeley gaan studeren. Het was moeilijk te geloven dat de kinderen nu volwassen waren. Het leek nog maar zo kort geleden dat ze nog luiers verwisselde en als privéchauffeur optrad om Meg naar ballet en Bill naar hockey te brengen. En over drie maanden zou hij weggaan: de week voor het Labour-Dayweekend om precies te zijn.

Paris controleerde of de tafel netjes was gedekt. De cateraars waren betrouwbaar en leverden goed werk. Ze waren helemaal thuis in haar keuken. Peter en zij vonden het leuk om etentjes te geven en Paris maakte regelmatig gebruik van dit cateringbedrijf. Ze genoten van hun sociale leven en door de jaren heen hadden ze een gevarieerde, interessante vriendenkring opgebouwd. Ze zette de bloemen, die ze zelf had geschikt, op tafel. Ze had meerkleurige pioenrozen gekozen, het tafelkleed was brandschoon en het kristal en zilver waren gepoetst. Peter zou het waarschijnlijk niet eens opmerken, vooral niet als hij moe thuiskwam, maar wat hij eerder voelde dan zag, was het warme thuis dat ze hem bood. Paris had oog voor details. Ze creëerde een sfeer van warmte en elegantie, waar mensen in gedijden. Dat deed ze niet alleen voor hem of hun vrienden, maar ook voor zichzelf.

Op zijn beurt zorgde Peter ook heel goed voor haar onderhoud. Hij was altijd gul geweest voor haar en de kinderen. Door de jaren heen was hij zeer succesvol geweest. Hij was begonnen als partner van een lucratief advocatenkantoor, dat voornamelijk

voor het bedrijfsleven werkte, en nu hij eenenvijftig was, was hij managing partner geworden. Het huis dat hij tien jaar geleden voor hen had gekocht, was groot en prachtig. Het was een mooi stenen huis in een van de chique buurten van Greenwich in Connecticut. Ze hadden indertijd overwogen een binnenhuisarchitect in te huren, maar uiteindelijk had Paris ervoor gekozen het huis zelf in te richten, en dat had ze met veel plezier gedaan. Peter was verrukt geweest over het resultaat. Ook hadden ze een van de mooiste tuinen in Greenwich. Ze had al met al zulk geweldig werk verricht, dat hij vaak plagend opmerkte dat ze binnenhuisarchitect had moeten worden. De meeste mensen die het huis zagen, waren het met hem eens. Maar hoewel ze artistiek was aangelegd, had ze altijd dezelfde interesses gehad als hij.

Ze had veel respect voor en kennis van de zakenwereld. Nadat ze de middelbare school had afgerond, waren ze meteen getrouwd en vervolgens was ze naar de heao gegaan en had haar titel gehaald. Ze had een eigen bedrijfje willen beginnen, maar in het tweede jaar van haar studie werd ze zwanger en toen besloot ze thuis te blijven bij de kinderen. Spijt had ze van die beslissing nooit gehad. Peter had haar erin gesteund, werken was geen noodzaak geweest. Vierentwintig jaar lang had ze zich tevreden en voldaan gevoeld en zich volledig aan Peter en de kinderen gewijd. Ze bakte koekjes, organiseerde schoolbazaars, regelde elk jaar de schoolveiling, maakte zelf kostuums voor Halloween, bracht ontelbare uren met haar kinderen bij de orthodontist door en deed over het algemeen alles wat andere echtgenotes en moeders deden. Een titel had ze er niet voor nodig, maar haar grondige kennis van de zakenwereld en haar levendige interesse erin maakten het een stuk gemakkelijker om 's avonds laat met Peter te praten over de dossiers waaraan hij werkte. Het bracht hen zelfs dichter bij elkaar. Ze was de perfecte echtgenote voor hem, was dat altijd geweest, en hij had diep respect voor de manier waarop ze hun kinderen had opgevoed. Ze was alles gebleken wat hij van haar had verwacht – en Paris wat net zo blij met hem.

Op zondagochtenden tijdens koude winterdagen konden ze nog altijd met elkaar lachen terwijl ze nog een extra halfuurtje gezellig onder de dekens kropen. En door de week stond ze bij het krieken van de dag samen met hem op, bracht hem naar het station en reed dan terug om de kinderen naar school te brengen, totdat ze oud genoeg waren om zelf te rijden, wat voor haar veel te snel was gegaan. Het enige dilemma dat ze nu had, was bedenken wat ze met haar tijd zou gaan doen als Bill in augustus naar Berkeley ging. Ze kon zich een leven zonder tieners die zomers in het zwembad spartelden, of tijdens de weekenden het huis met al hun speelgoed op zijn kop zetten, bijna niet meer voorstellen. Drieëntwintig van de vierentwintig jaren van haar huwelijk had haar leven volledig en onvoorwaardelijk om hen gedraaid en het maakte haar bedroefd dat die tijd binnenkort voorgoed voorbij zou zijn.

Ze wist dat het leven zoals ze dat al zo lang had gekend, voorbij zou zijn als Bill ging studeren. Hij zou af en toe een weekend en tijdens de vakanties komen logeren, zoals Meg had gedaan toen ze aan Vassar studeerde, maar dan minder vaak, want hij zou ver weg zijn, helemaal aan de westkust. Toen Meg eenmaal was afgestudeerd, verdween ze nagenoeg volledig uit haar moeders leven. Ze was voor zes maanden naar New York vertrokken, met drie vrienden gaan samenwonen en vervolgens, toen ze in Los Angeles de baan van haar leven had gevonden, naar Californië verhuisd. Voortaan zouden ze haar, met een beetje mazzel, alleen nog zien tijdens Thanksgiving en Kerstmis, en Joost mocht weten wat er zou gebeuren als ze eenmaal getrouwd was – niet dat ze daar al plannen voor had. Maar Paris wist een ding zeker: in augustus, als Bill vertrok, zou haar leven voorgoed veranderen.

Na vierentwintig jaar niet actief te zijn geweest op de arbeidsmarkt, kon ze niet verwachten in New York zomaar een baan te vinden. Ze had zich te lang alleen maar beziggehouden met koekjes bakken en privéchauffeur zijn. Het enige wat ze tot dusver had bedacht dat ze zou kunnen doen, was als vrijwilliger met mis-

handelde kinderen werken in Stamford, of aan een programma meedoen dat een vriendin van haar had opgezet op openbare scholen: cursussen lezen en schrijven geven aan mensen die hun lagere school niet hadden afgemaakt en nauwelijks konden lezen. Verder kon ze niets bedenken. Peter had jaren geleden al geopperd dat ze samen zouden kunnen gaan reizen als de kinderen het huis uit waren en dingen konden doen waar ze nooit aan toe waren gekomen. Maar zijn werkuren waren het afgelopen jaar zo toegenomen, dat ze zich niet kon voorstellen dat de gelegenheid zich ooit zou voordoen. Hij kwam al nauwelijks meer voor het avondeten thuis. Voor zover Paris kon beoordelen, leidden haar kinderen en haar echtgenoot, in elk geval momenteel, een druk en productief leven, en zij niet. En ze wist dat ze er snel iets aan moest doen. Het vooruitzicht van de enorme hoeveelheid vrije tijd die haar te wachten stond, begon haar te beangstigen. Ze had er verscheidene keren met Peter over gepraat, maar hij was niet met bruikbare suggesties gekomen. Hij had gezegd dat ze vanzelf wel iets zou vinden wat ze leuk vond om te doen en ze wist dat het waar was. Met haar zesenvestig jaar was ze nog jong genoeg om eventueel een carrière te beginnen, maar het probleem was dat ze niet wist wat ze wilde. Ze vond het prettig hoe alles nu was: voor de kinderen en haar man zorgen en in al hun behoeften voorzien – vooral die van Peter. In tegenstelling tot een aantal van haar vriendinnen, van wie de huwelijken door de jaren heen tekenen van spanning waren gaan vertonen of zelfs helemaal waren stukgelopen, was Paris nog steeds verliefd op haar man. Hij was vriendelijker, milder, zorgzamer, meer wereldwjs en ervaren, zelfs fysiek aantrekkelijker dan toen ze met hem trouwde. En hij zei altijd hetzelfde over haar.

Paris was slank, lenig en atletisch. Toen de kinderen eenmaal groot waren en ze over meer vrije tijd beschikte, was ze bijna dagelijks gaan tennissen en ze had een geweldige conditie. Haar steile, blonde haar droeg ze meestal in een vlecht. Ze had de klassieke gelaatstrekken van Grace Kelly en groene ogen. Haar figuur

was opmerkenswaardig, ze was altijd goedlachs en haar gevoel voor humor was aanstekelijk, tot genoegen van haar vriendinnen. Ze had het altijd leuk gevonden om grapjes uit te halen en haar kinderen konden dat zeer waarderen. Peter daarentegen was veel rustiger van aard en was dat altijd geweest. Als hij na een lange dag en een treinreis pas 's avonds laat thuiskwam van zijn werk, wat vaker wel dan niet voorkwam, was hij te moe om meer te doen dan naar haar luisteren en af en toe een opmerking maken. Hij kwam meer tot leven in de weekenden, maar zelfs dan was hij rustig en ietwat gereserveerd. Het afgelopen jaar werd hij volledig opgeslokt door zijn werk. Het etentje van vanavond was in feite het eerste dat ze in drie maanden gaven. Hij had elke vrijdagavond overgewerkt en was zelfs een paar keer op zaterdag naar zijn werk gegaan om dingen af te maken of om cliënten te ontvangen. Maar Paris bleef altijd geduldig. Ze deed zelden een beroep op hem en had diep respect voor zijn toewijding aan zijn werk. Daarom was hij ook zo goed in wat hij deed en werd hij zo gerespecteerd in de zakelijke en juridische wereld. Ze kon hem moeilijk op de vingers tikken voor zijn plichtsgetrouwheid, hoewel ze het wel jammer vond dat ze niet meer tijd met hem door kon brengen. Vooral nu, nu Meg al zes maanden weg was en Bill het druk had met zijn eigen leven en zijn vrienden in de laatste weken van zijn middelbareschoolperiode. Peters zware werklust van de afgelopen maanden herinnerde haar er nogmaals aan dat ze iets moest vinden om haar tijd mee door te komen in september. Ze had er zelfs aan gedacht om een cateringbedrijf te beginnen of in een kwekerij te investeren, aangezien ze zo gek was op tuinieren. Maar een cateringbedrijf zou haar tijd met Peter tijdens de weekenden in de weg staan en ze wilde beschikbaar voor hem zijn als hij thuis was, wat tegenwoordig nog nauwelijks voorkwam.

Ze douchte en kleepte zich aan nadat ze de tafel had gecontroleerd en door de keuken was gelopen om te zien hoe de cateraars het deden; alles leek soepel te verlopen. Ze hadden vijf stellen

uitgenodigd, allemaal vrienden van hen. Ze verheugde zich erop en hoopte dat Peter bij thuiskomst nog even de gelegenheid zou krijgen zich te ontspannen voordat de gasten arriveerden. Ze dacht aan hem, toen Bill zijn hoofd om de deur van haar slaapkamer stak terwijl ze zich aan het omkleeden was. Hij wilde haar zijn plannen voor die avond vertellen, een huisregel die ze standvastig afdwong, zelfs op zijn leeftijd. Ze wilde te allen tijde weten waar haar kinderen uithingen en bij wie. Paris was een voortreffelijke, verantwoordelijke moeder en een toegewijde echtgenote. Alles in haar leven was perfect op orde en relatief gezien goed onder controle.

‘Ik ga met Matt naar de familie Johnson,’ zei Bill terwijl hij naar haar keek toen ze de zijrits van een wit kanten rokje dichtrok. Ze droeg er een strak strapless topje boven en zilverkleurige schoenen met hoge hakken.

‘Blijf je daar of ga je daarna nog ergens anders naartoe?’ Ze glimlachte naar hem. Haar zoon was een knappe vent om te zien, hij leek op zijn vader. Bill was al een meter zevenentachtig lang toen hij nog maar vijftien jaar was en sindsdien was hij nog eens 2,5 cm gegroeid. Met het donkerbruine haar van zijn vader en zijn doordringende blauwe ogen keek hij haar glimlachend aan. Bill vond dat ze er altijd goed uitzag als ze zich opdirkte. Hij keek toe terwijl ze haar lange blonde haar opstak onder het praten. Hij had altijd gevonden dat zijn moeder een natuurlijke elegantie bezat en hij was net zo trots op haar als zij op hem. Niet alleen was hij een briljante student, maar hij was tijdens zijn hele middelbareschoolperiode ook topatleet geweest. ‘Heb je vanavond een feestje?’ vroeg Paris sluw. De hele afgelopen maand, misschien zelfs wel twee maanden, hadden de eindejaarsstudenten feestjes gehad en Bill zat er altijd middenin. De meisjes waren gek op hem; hij trok hen aan als een magneet, hoewel hij al sinds de kerst met hetzelfde meisje ging, dat Paris erg graag mocht. Het was een aardig meisje uit een keurig gezin in Greenwich. Haar moeder was onderwijzeres, haar vader arts.

‘Ja, misschien gaan we later nog naar een feest.’ Heel even keek hij haar schaapachtig aan. Ze kende hem te goed. Hij had overwogen om het haar niet te vertellen, want ze stelde altijd zoveel vragen. Hij en zijn zus klaagden er wel eens over, maar tegelijkertijd vonden ze het ook wel prettig. Ze hoefden zich nooit af te vragen of ze wel van hen hield.

‘Waar?’ vroeg ze, terwijl ze de laatste hand sloeg aan haar kapsel en een klein beetje rouge en lipstick aanbracht.

‘Bij de familie Steins,’ antwoordde Bill grijnzend. Ze vroeg het altijd. Steevast. En hij wist al wat de volgende vraag zou zijn voordat ze hem stelde.

‘Zijn de ouders aanwezig?’ Zelfs nu hij al achttien was, wilde ze niet dat hij naar feestjes zonder toezicht ging; dat was vragen om moeilijkheden. Toen de kinderen jonger waren, belde ze altijd even om het te controleren. Het afgelopen jaar was ze minder streng geworden en was ze bereid Bill op zijn woord te geloven. Maar af en toe kwam het voor dat Bill haar voor de gek hield. Hij probeerde het gewoon en het was aan haar om te achterhalen wanneer hij dat deed. Daar was ze behoorlijk goed in; meestal was hij dan ook eerlijk, en was ze gerust over waar hij naartoe ging.

‘Ja, de ouders zijn er ook,’ zei hij terwijl hij met zijn ogen rolde.

‘Dat is je geraden.’ Met een veelbetekenende blik keek ze hem aan, toen lachte ze. ‘Ik steek je banden lek en gooi je autosleutels in de vuilnisbak, William Armstrong, als je tegen me liegt.’

‘Ja, ja, mam, dat weet ik. Ze zijn er echt.’

‘Oké. Hoe laat kom je thuis?’ De avondklok werd nog steeds gehanteerd, ondanks de achttien jaren die hij telde. Hij had zich aan hun regels te houden totdat hij ging studeren, had Paris gezegd, en Peter was het daarmee eens. Hij keurde de grenzen die ze hun kinderen stelde hartgrondig goed, zoals hij altijd had gedaan. Eigenlijk stonden ze in alles op één lijn. Meningsverschillen over de opvoeding van de kinderen, of waarover dan ook, hadden ze eigenlijk nooit gehad. Hun huwelijk was relatief ge-

zien altijd probleemloos geweest, met uitzondering van kleine woordenwisselingen, die bijna altijd over belachelijke dingen gingen, zoals de garagedeur open laten staan, vergeten benzine te tanken of overhemden te laat naar de stomerij brengen. Maar die vergissingen kwamen nauwelijks voor, want Paris was uiterst georganiseerd. Peter had altijd van haar op aan gekund.

‘Drie uur?’ antwoordde Bill voorzichtig op haar vraag, in een poging het maximale eruit te slepen, maar zijn moeder schudde meteen haar hoofd.

‘Geen sprake van. Het is geen eindexamenfeestje, Bill, maar een gewone vrijdagavond.’ Ze wist dat als ze zou instemmen, hij tijdens de examenfeesten om vier of vijf uur zou willen thuiskomen, en dat vond ze veel te laat. Ze vond het gevaarlijk dat hij zo laat nog zou rijden. ‘Twee uur, en geen minuut later. Ik verleen je daarmee een gunst, dus verder geen gezeur,’ waarschuwde ze hem en hij knikte tevreden. De onderhandelingen waren achter de rug en hij wilde de kamer al uit lopen, maar ze liep met een resolute uitdrukking op haar gezicht op hem toe. ‘Niet zo snel... Eerst een knuffel.’

Hij glimlachte naar haar en zag er eerder uit als een groot, sulig kind, dan als de bijna volwassen man die hij was. En hij willedige haar verzoek om een knuffel in toen ze op haar tenen ging staan en hem op zijn wang kuste. ‘Veel plezier vanavond en rijd alsjeblieft voorzichtig.’ Hij kon goed rijden en had verantwoordelijkheidsgevoel, maar toch maakte ze zich zorgen. Tot dusver waren er geen incidenten van rijden onder invloed voorgekomen. De weinige keren dat hij op feestjes iets dronk, had hij zijn auto thuisgelaten en was met vrienden meegereden. Hij wist ook dat als de zaken echt uit de hand liepen, hij zijn ouders kon bellen. Ze hadden die regel jaren geleden ingesteld: als hij dronken was, kon hij hen bellen en zouden ze hem een ‘generaal pardon’ verlenen. Maar onder geen beding wilden ze dat hij zelf naar huis reed.

Kort nadat ze hem geknuffeld had, hoorde ze Bill de deur uit

gaan. Paris liep net zelf de trap af, toen Peter binnenkwam. Hij had zijn attachékoffertje in de hand en zag er vermoeid uit. Toen ze naar hem keek, viel het haar op hoeveel hij op Bill leek. Het was net alsof ze naar dezelfde persoon van even tevoren keek, maar dan drieëndertig jaar ouder. Liefdevol glimlachend keek ze hem aan.

‘Hallo schat,’ zei ze toen ze naar hem toe liep en hem omhelsde en een kus gaf, maar hij was zo moe dat hij nauwelijks reageerde. Ze maakte geen opmerking over hoe afgemat hij eruitzag, want ze wilde niet dat hij zich nog slechter zou gaan voelen. Ze wist dat hij de afgelopen maand aan een fusie had gewerkt en dat hij een zware tijd doormaakte. De deal leek niet erg gunstig uit te vallen voor zijn cliënt en ze wist dat hij er alles aan deed om daar verandering in te brengen. ‘Hoe was je dag?’ vroeg ze terwijl ze zijn koffertje overnam en het op een stoel in de gang zette. Ineens had ze er spijt van dat ze vanavond een etentje had gepland. Maar toen ze de reservering voor de catering had gemaakt, wist ze nog niet dat hij het zo druk zou hebben. Ze had het cateringbedrijf twee maanden geleden al gebeld, want tijdig reserveren was bij dit bedrijf echt nodig.

‘Het was een lange dag.’ Hij glimlachte naar haar. ‘De week was nog langer. Ik ben bekaf. Hoe laat komen de gasten?’ Het was al bijna zeven uur.

‘Over ongeveer een uur. Waarom ga je niet een paar minuutjes liggen? Daar is nog wel tijd voor.’

‘Beter van niet. Als ik ga slapen, word ik misschien niet meer wakker.’

Zonder het te vragen liep ze naar de provisiekast, schonk een glas wijn in en bood hem dat aan. Hij reageerde verheugd. Over het algemeen dronk hij niet veel, maar omdat hij wist dat hem een lange avond stond te wachten, hielp het glas wijn hem de stress van de dag even te vergeten. Het was een lange week geweest en het was hem aan te zien.

‘Dank je,’ zei hij, terwijl hij het glas aannam. Hij nam een

slokje, liep naar de woonkamer en ging zitten. Alles om hem heen was smetteloos en netjes. De kamer stond vol fraaie Engelse antieke spullen die ze door de jaren heen samen hadden gekocht in Londen en New York. Beiden hadden ze al op jonge leeftijd hun ouders verloren en Paris had een deel van haar bescheiden erfenisje besteed aan spulletjes voor in huis. Peter had haar daarbij geholpen. Ze hadden een paar mooie stukken, die stevast door hun vrienden werden bewonderd. Hun huis was bijzonder geschikt om er gasten in te ontvangen: een grote, comfortabele eetkamer, een ruime woonkamer, een kleine hobbyruimte en een bibliotheek, die Peter in de weekenden als kantoor gebruikte. Boven waren vier grote slaapkamers. De vierde gebruikten ze als logeerkamer, hoewel ze lange tijd hadden gehoopt op een derde baby, maar daar was het nooit van gekomen. Na de eerste twee was ze nooit meer zwanger geraakt en hoewel ze het erover hadden gehad, wilden ze beiden niet de stress van vruchtbaarheidsbehandelingen ondergaan. Ze waren tevreden met de twee kinderen die ze hadden en aanvaardden hun lot.

Paris ging op de bank zitten en kroop dicht tegen hem aan. Maar vanavond was hij te moe om te reageren. Gewoonlijk sloeg hij zijn arm om haar schouder en ze besepte toen ze naar hem keek dat hij tekenen van zware uitputting vertoonde. Binnenkort zou hij een algemeen medisch onderzoek moeten ondergaan. Zodra de fusie achter de rug was, zou ze hem eraan herinneren. Gedurende de afgelopen jaren hadden ze een aantal vrienden aan acute hartaanvallen verloren. Met zijn eenenvijftig jaar en goede gezondheid was het risico daarop klein, maar je wist maar nooit. Ze wilde goed voor hem zorgen en hem nog minstens veertig of vijftig jaar om zich heen hebben. De afgelopen vierentwintig jaar waren goed geweest, voor hen allebei.

‘Drukt die fusie zo zwaar op je?’ vroeg ze meevoelend. Nu ze naast hem zat, voelde ze letterlijk hoe gespannen hij was. Hij knikte terwijl hij een slok wijn nam en liet, in tegenstelling tot gewoonlijk, geen details los. Hij was te moe om erop in te gaan,

nam ze aan. Ze wilde hem niet vragen of er iets anders was dat hem dwarszat, want het leek duidelijk dat het alles te maken had met de fusie. Ze hoopte maar dat hij die even zou vergeten en zich zou ontspannen als hij eenmaal te midden van hun vrienden aan tafel zat. Dat was meestal het geval. Hoewel hijzelf geen moeite deed om hun sociale leven op peil te houden, vond hij het fijn dat zij de plannen voor hen maakte en was hij blij met de mensen die ze uitnodigde. Overleggen deed ze al niet eens meer met hem. Ze wist precies wie hij mocht en wie niet, en paste haar uitnodigingen daarop aan. Het ging haar erom dat ook hij een leuke avond had en hij vond het fijn dat hij niet verantwoordelijk was voor hun plannen. Ze deed het prima als manager sociale zaken, zoals hij haar noemde.

Een aantal minuten zat Peter vredig op de bank; zij zat rustig naast hem, blij dat ze hem thuis had. Ze vroeg zich af of hij dit weekend zou moeten werken of weer naar de stad zou moeten om cliënten te ontvangen, zoals hij de afgelopen maanden had gedaan, maar ze wilde het hem niet vragen. Als hij inderdaad naar kantoor moest, zou ze wel iets vinden om zichzelf mee bezig te houden. Hij zag er al beter uit toen hij opstond, naar haar glimlachte en langzaam de trap op liep, gevolgd door haar.

‘Gaat het een beetje, schat?’ vroeg ze toen hij op hun bed ging liggen en het glas wijn op zijn nachtkastje zette. Hij was zo uitgeput dat hij toch had besloten even te gaan liggen voor het diner.

‘Ja, hoor,’ antwoordde hij en hij sloot zijn ogen. En daarmee liet ze hem even alleen. Ze liep weer naar beneden om te controleren hoe het er in de keuken voor stond. Alles was piekfijn in orde. Ze ging even op het terras zitten, terwijl ze in zichzelf glimlachte. Ze hield van haar man, haar kinderen, haar huis en hun vrienden. Ze hield van het hele plaatje en er was niets dat ze zou willen veranderen. Het was een perfect leventje.

Toen ze een halfuur later weer naar boven liep om hem te wekken, voor het geval hij in slaap was gevallen, stond hij onder de

douche. Ze ging op het bed zitten en wachtte. De eerste gasten zouden over twintig minuten arriveren. Toen hij zich ging scheren, hoorde ze de deurbel. Ze liet hem weten dat hij zich niet hoefde te haasten. De gasten liepen niet weg, dus hij had alle tijd. Ze wilde dat hij zich ontspande en van de avond zou genieten. Met een gezicht onder het scheerschuim keek hij haar via de spiegel aan toen ze hem meedeelde dat ze naar beneden ging om hun vrienden te begroeten.

‘Ik kom er zo aan,’ beloofde hij en opnieuw drukte ze hem op het hart dat hij zich niet hoefde te haasten. Het enige wat ze wilde, was dat hij zich ontspande.

Toen Peter naar beneden kwam, waren er al twee stellen gearriveerd, een derde liep net het terras op. Het was een heerlijke avond, de zon was zojuist ondergegaan en de warme avondlucht voelde aan alsof ze in Mexico of Hawaï waren. Het was een perfecte avond voor een etentje in de buitenlucht en iedereen was in een goede stemming. Twee van Paris’ beste vriendinnen waren er met hun echtgenoten. Een van hen was advocaat in Peters kantoor; zo hadden ze elkaar vijftien jaar geleden leren kennen. Zijn vrouw en hij hadden een zoon van Bills leeftijd, die naar dezelfde middelbare school ging en samen met hem in juni eindexamen deed. De andere vrouw had een dochter van Megs leeftijd en twee zonen, een tweeling, van een jaar ouder. De drie vrouwen hadden jarenlang om beurten op en neer gereden naar de school en verschillende sportevenementen, en Natalie en Paris hadden elkaar tien jaar lang afgewisseld bij het naar ballet brengen van hun dochters. Natalies dochter was serieuzer met ballet bezig geweest dan Meg en danste nu professioneel in Cleveland. Ze stonden alledrie aan het einde van hun jaren als moeder en waren er bedroefd onder. Ze hadden het daar net over toen Peter arriveerde. Natalie merkte zachtjes tegen Paris op dat hij er moe uitzag en Virginia, de moeder van de zoon van Bills leeftijd, was het daarmee eens.

‘Hij is bezig met een fusie en dat slokt al zijn energie en tijd

op,' zei Paris vriendelijk en Virginia knikte. Haar echtgenoot werkte aan hetzelfde project, maar hij zag er een stuk minder gespannen uit dan Peter. Maar in tegenstelling tot Peter was hij niet managing partner van het kantoor, wat een extra zware last betekende. Hij had er in jaren niet zo vermoeid en gestrest uitgezien.

De overige gasten arriveerden kort na Peter en toen ze eenmaal aan het diner zaten, leek iedereen zich te vermaken. De tafel zag er prachtig uit en er stonden overal kaarsen. In het zachte schijnsel van het kaarslicht zag Peter er in Paris' ogen al veel beter uit. Hij zat aan het hoofd van de tafel en babbelde met de vrouwen die ze naast hem had geplaatst. Hij kende hen goed en genoot van hun gezelschap, hoewel hij tijdens het hele diner rustiger dan gewoonlijk leek, eerder ingetogen dan vermoeid.

Toen de gasten uiteindelijk rond middernacht vertrokken, trok hij zijn colbertjasje uit, maakte zijn das los en leek opgelucht.

'Heb je je wel vermaakt, lieverd?' vroeg Paris bezorgd. De tafel was net groot genoeg geweest voor twaalf mensen en ze had niet kunnen horen hoe het er aan de andere kant van de tafel aan toeging. Ze had genoten van de gesprekken over zaken met de mannen naast wie ze zat. Hun mannelijke vrienden konden dat erg in haar waarderen. Ze was intelligent en goed op de hoogte, en ze vonden het prettig dat ze met haar konden praten over meer dan alleen haar kinderen, in tegenstelling tot een aantal vrouwen die ze kenden, hoewel Virginia en Natalie ook intelligent waren. Natalie was kunstenares en had zich de laatste tijd voornamelijk toegelegd op beeldhouwen. Virginia was, voordat ze haar carrière had opgegeven om thuis bij haar kinderen te zijn, advocate geweest. Ze was net zo nerveus als Paris over wat ze zou gaan doen als haar enige zoon in juni eindexamen deed. Hij zou aan Princeton gaan studeren en dus in elk geval dichter bij huis blijven dan Bill. Maar hoe je het ook wendde of keerde, één hoofdstuk van hun leven liep ten einde en dat maakte hen allemaal bezorgd en onzeker.

‘Je was vanavond opmerkelijk stil,’ merkte Paris op toen ze langzaam de trap op liepen. Het fijne van cateraars inhuren was dat ze voor alles zorgden en het huis brandschoon achterlieten. Paris had tijdens het diner regelmatig Peters kant op gekeken en hoewel hij van het gezelschap van zijn tafelgenoten leek te genieten, leek hij meer te luisteren dan te praten, wat zelfs voor hem ongewoon was.

‘Ik ben gewoon moe,’ zei hij met een afwezige blik toen ze langs Bills slaapkamer liepen. Bill was waarschijnlijk nog steeds bij de familie Steins en zou geen minuut eerder thuiskomen dan twee uur, zoals ze hadden afgesproken.

‘Voel je je wel goed?’ vroeg Paris bezorgd. Hij had wel eerder grote deals moeten sluiten, maar gewoonlijk liet hij zich daarvoor niet van zijn stuk brengen. Ze vroeg zich af of de deal soms dreigde te mislukken.

‘Ik voel me...’ Hij wilde ‘prima’ zeggen, maar keek haar vervolgens aan en schudde zijn hoofd. Hij zag er verre van prima uit. Hij had het er vanavond niet met haar over willen hebben en was van plan geweest het haar de volgende ochtend te vertellen. Hij wilde de avond niet voor haar verpesten en had het nooit prettig gevonden om over serieuze zaken te praten vlak voor het slapengaan. Maar tegen haar liegen kon hij ook niet. Dat wilde hij niet langer. Het was niet eerlijk tegenover haar. Hij hield van haar. En een gemakkelijke manier om het te vertellen was er niet, een geschikte tijd of een perfecte dag bestond niet. Het vooruitzicht naast haar te liggen en er de hele nacht over te piekeren, drukte zwaar op hem.

‘Is er iets?’ Paris keek ineens heel bezorgd en had geen idee wat het zou kunnen zijn. Ze ging ervan uit dat er iets op kantoor was en hoopte maar dat hij geen slecht nieuws over zijn gezondheid had. Een jaar geleden was dat vrienden van hen overkomen. De echtgenoot van een van haar vriendinnen bleek een hersentumor te hebben en stierf vier maanden later. Het was een schok geweest voor hen allemaal. Zo langzamerhand naderden ze de leef-

tijd waarop zulke dingen konden gebeuren. Het enige wat ze kon doen, was bidden dat Peter niet zulk nieuws voor haar had. Maar zijn gezicht stond ernstig toen hij in een van de gemakkelijke leunstoelen in hun slaapkamer ging zitten, waar ze soms graag zaten te lezen. Hij wees naar de stoel tegenover hem, zonder haar gerust te stellen.

‘Ga even zitten.’

‘Is er iets?’ vroeg ze opnieuw toen ze tegenover hem zat en naar zijn handen reikte, maar hij leunde achterover in zijn stoel en sloot zijn ogen. Toen hij zijn ogen weer opende, besepte ze dat ze nog nooit zoveel pijn in zijn blik had gezien.

‘Ik weet niet hoe ik je dit moet vertellen... Waar ik moet beginnen en hoe...’ Hoe liet je een bom vallen voor de voeten van iemand om wie je vijftwintig jaar hebt gegeven? Wáár laat je hem vallen en wanneer? Hij wist dat het een klap in haar gezicht zou zijn, waardoor hun hele leven in elkaar stortte. Niet alleen dat van haar, ook dat van hem. ‘Ik... Paris... Ik heb vorig jaar iets doms gedaan... Hoewel, misschien niet dom... Maar iets wat ik nooit van mezelf had verwacht. Ik was het niet van plan. Ik weet niet eens meer precies hoe het is gegaan, behalve dat de gelegenheid zich voordeed en dat ik die heb aangegrepen, en dat had ik nooit moeten doen, maar toch deed ik het...’ Hij durfde haar niet aan te kijken terwijl hij sprak en Paris zei onder het luisteren geen woord. Een overweldigend gevoel overviel haar dat haar – en hun – iets verschrikkelijks te wachten stond. Er gingen sirenes af in haar hoofd en haar hart bonkte terwijl ze wachtte tot hij verderging. Dit ging niet over de fusie, wist ze ineens, het ging over hen.

‘Het is gebeurd toen ik drie weken in Boston was voor een zaak waaraan ik toen werkte.’ Ze kende de zaak en knikte zwijgend. Peter keek haar met angstige ogen aan en wilde haar vasthouden, maar deed het niet. Hij wilde de pijn voor haar verzachten, maar hij had het fatsoen te beseffen dat het onmogelijk was. ‘Het heeft geen zin om op de details van het hoe, waarom en

wanneer in te gaan. Ik ben verliefd geworden op iemand anders. Het was niet de bedoeling. Ik had nooit gedacht dat het me zou overkomen en ik heb er ook nooit naar gezocht. Ik weet niet eens wat er toen precies door mijn hoofd ging, behalve dat ik me verveelde en dat zij interessant, pienter en jong was. Het was alsof ik bij haar weer tot leven kwam en ik voelde me jonger dan ik me in jaren had gevoeld. Ik denk dat het zoiets was als de klok voor even terugdraaien, maar de wijzers bleven vastzitten en ik besefte dat ik niet meer terug wilde. Ik heb erover gepiekerd, ermee geworsteld en een aantal keren geprobeerd ermee te stoppen. Maar... Ik kan het gewoon niet... Ik wil het ook niet... Ik wil bij haar zijn. Ik houd van jou, dat heb ik altijd gedaan. Ik ben altijd van je blijven houden, zelfs nu, maar ik kan zo niet verder. Het maakt me kapot. Ik weet niet eens hoe ik je dit moet vertellen en ik besef hoe vreselijk dit voor je moet zijn, en God, het spijt me zo, Paris... Echt waar...' Er stonden tranen in zijn ogen en ze bedekte haar mond met haar hand, alsof ze naar een ongeluk keek dat op het punt stond te gebeuren, of naar een auto die tegen een muur zou botsen en iedereen erin zou doden. Ze had voor het eerst van haar leven het gevoel dat ze doodging. 'Paris, ik weet niet hoe ik je dit moet zeggen,' zei hij terwijl de tranen over zijn wangen rolden. 'Voor ons beider bestwil... Voor ons allemaal... Wil ik een scheiding.' Hij had Rachel beloofd dat hij het Paris dit weekend zou vertellen en hij wist dat hij ook niet anders kon, voordat het dubbelleven dat hij leidde hen beiden te gronde zou richten. Maar het daadwerkelijk zeggen en het aanschouwen van Paris' gezicht waren moeilijker dan hij zich had kunnen voorstellen. Toen hij zag hoe ze naar hem keek, wenste hij dat er een andere manier was. Maar hij wist dat die niet bestond. Zelfs al had hij al die jaren van haar gehouden, hij was niet langer verliefd op haar, maar op een andere vrouw, en hij wilde vrij zijn. Zijn leven met haar was als levend begraven zijn. In Rachel had hij echter alles gevonden wat hij zo had gemist. Bij Rachel had hij het gevoel dat God hem een tweede kans had

gegeven. En of het nu van God kwam of niet, het was wat hij wilde en hij zou ervoor vechten. Hoeveel hij ook om Paris gaf, hoe erg hij het ook voor haar vond en hoe schuldig hij zich voelde over wat hij haar aandeed, hij wist dat zijn leven, zijn ziel, zijn hele wezen en zijn toekomst bij Rachel lagen. Paris behoorde tot het verleden.

Minutenlang staarde ze hem zwijgend aan, niet in staat te bevatten wat ze zojuist had gehoord, en tegelijkertijd wetend dat het waar was. In zijn ogen las ze dat hij elk woord dat hij gezegd had, meende. ‘Ik snap het niet,’ zei ze terwijl er tranen in haar ogen sprongen en over haar wangen rolden. Dit kon niet waar zijn. Het overkwam andere mensen, mensen met slechte huwelijken, mensen die voortdurend ruziemaakten of mensen die nooit van elkaar hadden gehouden. Maar toch overkwam het haar. In de vierentwintig jaar die ze getrouwd waren, had ze nog nooit een seconde gedacht dat hij haar op een dag zou verlaten. De enige manier waarop ze hem ooit zou kunnen verliezen, was als hij doodging. En nu voelde het alsof ze zelf doodging. ‘Wat is er gebeurd...? Waarom heb je ons dit aangedaan...? Waarom...? Waarom geef je haar niet op?’ Het kwam in eerste instantie niet eens in haar op om te vragen wie ze was. Het maakte niet uit. Dat hij wilde scheiden, was het enige wat telde.

‘Paris, dat heb ik geprobeerd,’ zei hij, volledig van streek. Hij vond het verschrikkelijk om de gekwelde blik in haar ogen te zien, maar ze moesten de waarheid onder ogen zien. En ergens, op een vreemde, bijna zieke manier, was hij blij dat hij het haar eindelijk had verteld. Hij wist dat hij vrij wilde zijn, ondanks alle emotionele consequenties. ‘Ik kán haar niet opgeven, dat kan ik gewoon niet. Ik weet dat het een rotstreek van me is, maar het is wat ik wil. Je bent een goede echtgenote en een fantastische vrouw. Je bent een geweldige moeder voor onze kinderen geweest en ik weet dat je dat altijd zult blijven, maar ik wil meer... Ik voel me springlevend als ik bij haar ben. Het leven is weer spannend, ik kijk uit naar de toekomst. Jarenlang heb ik mij een

oude man gevoeld. Paris, je ziet het nu misschien niet, maar misschien is dit een zegen voor ons beiden. We zaten allebei gevangen.’ Zijn woorden sneden als messen door haar ziel.

‘Een zegen? Noem je dit een zegen?’ Haar stem klonk ineens schel. Ze zag eruit alsof ze ieder moment hysterisch kon worden en dat beangstigde hem. Het was een enorme schok, alsof je net te horen hebt gekregen dat een geliefde onverwachts is overleden. ‘Dit is een drama, geen zegen. Wat is het voor zegen om je vrouw te bedriegen, je gezin in de steek te laten en een scheiding aan te vragen? Ben je gek geworden? Wat denk je wel niet? Wie is dat meisje? Wat voor toverspreuk heeft ze over je uitgesproken?’ Eindelijk was het in haar opgekomen om het te vragen. Niet dat het nog iets uitmaakte. Die andere vrouw was een vijand zonder gezicht die het gevecht gewonnen had voordat Paris in de gaten had gehad dat er een strijd gaande was. Paris had alles verloren, zonder te zijn gewaarschuwd dat hun leven en hun huwelijk op het spel stonden. Het voelde als het einde van de wereld toen ze hem aanstaarde en hij hoofdschuddend met zijn hand door zijn haren ging. Hij had haar eigenlijk niet willen vertellen wie ze was, bang dat Paris haar uit histerie en jaloezie iets zou aandoen, maar toch had hij vertrouwen in haar en ze zou er uiteindelijk toch wel achter komen. En anders zouden haar kinderen het haar wel vertellen als zij er eenmaal van op de hoogte waren. Hij was van plan met Rachel te trouwen, hoewel hij dat Paris nog niet wilde vertellen. De schok van de scheiding was op dit moment al groot genoeg.

‘Ze werkt als advocate bij mijn firma. Je hebt haar tijdens het kerstfeest ontmoet, hoewel ik weet dat ze uit respect heeft geprobeerd uit jouw buurt te blijven. Haar naam is Rachel Norman en ze heeft mij geassisteerd in die zaak in Boston. Het is een keurige vrouw, gescheiden, en ze heeft twee zoontjes.’ Hij probeerde Rachel respect te geven in Paris’ ogen, wat natuurlijk niet zou lukken, maar hij voelde dat hij het aan Rachel verplicht was, zodat ze niet op Paris zou overkomen als een ordinaire hoer. Maar

hij vermoedde dat ze dat toch wel deed. Paris staarde hem alleen maar aan terwijl ze huilde; de tranen dropen van haar kin op haar topje. Ze leek gebroken, totaal verslagen, en hij wist dat het lang zou duren voordat hij zichzelf zou kunnen vergeven. Maar er was geen andere manier. Hij móést dit doen, voor hen allemaal. Hij had Rachel beloofd dat hij het zou doen. Ze had al een jaar gewacht en gezegd dat het lang genoeg was geweest. Bovendien wilde hij haar koste wat kost niet verliezen.

‘Hoe oud is ze?’ vroeg Paris mat.

‘Eenendertig,’ antwoordde hij zacht.

‘O, mijn god. Ze is twintig jaar jonger dan jij. Ga je met haar trouwen?’ Ze voelde een nieuwe paniekgolf door haar lichaam gaan. Zolang hij niet trouwde, was er nog hoop.

‘Dat weet ik nog niet. Eerst moeten we dit regelen, dat is al traumatisch genoeg.’ Door het haar te vertellen voelde hij zich stokoud, maar als hij aan Rachel dacht, voelde hij zich weer jong. Zij was de bron van jeugd en hoop voor hem. Hij had niet beseft hoeveel hij in zijn leven had gemist, totdat hij verliefd op haar werd. Alles aan haar was opwindend: als hij met haar uit eten ging, voelde hij zich weer een kleine jongen en de tijd die ze samen in bed doorbrachten, maakte hem bijna gek. Hij had in zijn leven nog nooit op die manier iets voor een vrouw gevoeld, zelfs niet voor Paris. Hun seksleven was altijd bevredigend en tamelijk goed geweest en hij had het al die jaren die hij met haar had gedeeld, gekoesterd, maar wat hij met Rachel deelde, was een passie waarvan hij niet eens wist dat die bestond, en nu had hij die ervaren. Ze was betoverend.

‘Ze is vijftien jaar jonger dan ik ben,’ zei Paris, die onbeheerst begon te snikken, waarna ze weer naar hem opkeek en elk akelig detail wilde weten om er zichzelf mee te kwellen. ‘Hoe oud zijn haar zoontjes?’

‘Vijf en zeven, ze zijn nog heel jong. Ze is getrouwd toen ze nog studeerde en is erin geslaagd haar kinderen op te voeden en tegelijkertijd haar studie af te ronden, zelfs nadat haar echtge-

noot haar in de steek had gelaten. Ze heeft heel wat te verduren gehad.’ Hij gaf zoveel om haar dat hij alles wilde doen om haar te helpen. Verschillende keren had hij op zaterdagmiddag haar zoontjes mee naar het park genomen, terwijl Paris in de veronderstelling verkeerde dat hij naar de stad ging om cliënten te ontmoeten. Hij was absoluut gedreven om bij haar te zijn en haar leven met haar te delen, en zij was net zo verliefd op hem als hij op haar. Ze was radeloos geweest over of ze hem wilde zien of niet, en of hij uiteindelijk zijn vrouw zou verlaten. Ze had niet gedacht dat hij het zou doen, omdat ze wist hoe belangrijk zijn gezin voor hem was. Bovendien had hij altijd gezegd wat voor een goede vrouw Paris was en dat ze het niet verdiende gekwetst te worden. Maar na de laatste keer dat Rachel met hem had gebroken, had hij eindelijk de knoop doorgehakt en haar gevraagd met hem te trouwen. En nu restte hem geen andere keuze dan van zijn vrouw te scheiden. Van haar scheiden was de prijs die hij moest betalen voor een nieuw leven. En dat was het enige wat hij wilde, tot elke prijs. Hij moest Paris opofferen om Rachel te krijgen en hij was daartoe bereid.

‘Voel je er iets voor om met mij in therapie te gaan?’ vroeg Paris zacht en hij aarzelde. Hij wilde haar niet misleiden of valse hoop geven. In zijn eigen beleving bestond die niet meer.

‘Jawel,’ zei hij ten slotte, ‘als dat het gemakkelijker voor jou maakt om het te accepteren. Maar ik wil dat je begrijpt dat ik niet van gedachten zal veranderen. Het heeft lang geduurd voordat ik deze beslissing durfde te nemen, en niets kan me tot andere gedachten brengen.’

‘Waarom heb je het me niet eerder verteld? Waarom heb je me niet nog minstens een kans gegeven? Hoe kan het dat ik er al die tijd niets van heb gemerkt?’ vroeg ze verdrietig, terwijl ze zich dom, gebroken, klein en verlaten voelde, zelfs al was hij nog niet weg.

‘Paris, ik ben de afgelopen negen maanden nauwelijks thuis geweest. Elke avond kom ik laat thuis en elk weekend ga ik naar

de stad. Ik dacht eigenlijk dat je het wel door zou hebben en het verbaast me dat het niet het geval was.'

'Ik vertrouwde je,' zei ze terwijl ze voor de eerste keer boos klonk. 'Ik dacht dat je het druk had op je werk. Ik heb nooit gedacht dat je zoiets zou doen.' Vervolgens barstte ze in tranen uit. Hij wilde haar in zijn armen nemen en haar troosten, maar hij wist dat hij dat beter niet kon doen. In plaats daarvan stond hij op, liep naar het raam en staaarde naar de tuin, terwijl hij zich afvroeg hoe het haar verder zou vergaan. Ze was nog jong en aantrekkelijk, ze zou vast wel iemand vinden. Maar na zo'n lange tijd samen maakte hij zich toch grote zorgen om haar. Hij maakte zich al maanden zorgen om haar, maar niet genoeg om bij haar te willen blijven en Rachel op te geven. Voor het eerst in zijn leven dacht hij niet aan haar of zijn gezin, maar alleen aan zichzelf. 'Wat gaan we de kinderen vertellen?' Ze keek hem uiteindelijk aan. Het was net bij haar opgekomen. Het voelde echt als doodgaan en ze dacht nu aan allerlei dingen: hoe ze dit moest overleven, hoe ze het mensen zou vertellen, wat ze tegen hun kinderen zou zeggen. En de ironie van dit alles was dat ze niet alleen had afgedaan als moeder, maar dat ze ook als echtgenote aan de kant was geschoven. Ze had geen idee wat ze met de rest van haar leven moest doen en ze wilde er nu ook niet aan denken.

'Ik weet niet wat we de kinderen moeten vertellen,' antwoordde Peter zacht. 'De waarheid, denk ik. Ik houd nog steeds van hen. Dit verandert er niets aan. Het zijn niet echt kinderen meer. Als Bill eenmaal op Berkeley zit, zijn ze allebei het huis uit. Het zal niet zo'n grote invloed op hen hebben,' verklaarde hij naïef. Ze schudde haar hoofd om zijn onnozelheid. Hij had geen idee hoe ze zich zouden voelen, waarschijnlijk net zo verraden als zij, veel minder in elk geval niet.

'Wees er maar niet zo zeker van dat het geen invloed op hen zal hebben. Ik denk dat ze er kapot van zullen zijn. Dit zal als een geweldige schok komen. Hoe kan het anders? Hun hele gezin wordt uit elkaar gerukt. Vind je het gek?'

‘Het hangt er helemaal van af hoe we het aan hen uitleggen. Hoe je het brengt, maakt een groot verschil.’ Het maakte haar woedend dat hij verwachtte dat zij het zaakje voor hem zou opknappen. Ze was het niet van plan. Haar plichten als echtgenote waren verleden tijd. In een oogwenk was ze opzijgeschoven. Haar verantwoordelijkheden tegenover hem bestonden niet meer. Ze moest nu aan zichzelf denken, en ze wist niet eens hoe. Meer dan de helft van haar leven had ze opgeofferd om voor hem en hun kinderen te zorgen. ‘Ik wil dat jij het huis houdt,’ zei hij ineens, hoewel hij dat al had besloten nadat hij Rachel ten huwelijk had gevraagd. Ze zouden samen een appartement kopen in New York; hij had er al verschillende met haar bekeken.

‘Waar ga je wonen?’ vroeg ze, terwijl ze net zo razend klonk als ze zich voelde.

‘Dat weet ik nog niet,’ antwoordde hij, haar blik weer vermijnd. ‘We hebben nog genoeg tijd om daarover na te denken. Morgen neem ik mijn intrek in een hotel,’ verklaarde hij rustig. Ineens kwam het bij haar op dat dit alles niet alleen echt gebeurde, maar ook nog eens nú, en niet in de verre toekomst. Morgen zou hij vertrekken. ‘Ik slaap vanavond wel in de logeerkamer,’ zei hij, terwijl hij naar de badkamer liep om zijn spulletjes te verzamelen. Instinctief stak ze haar hand naar hem uit en pakte zijn arm vast.

‘Ik wil niet dat je dat doet,’ zei ze luid. ‘Ik wil niet dat Bill weet wat er aan de hand is als hij je daar morgen ziet.’ En er zat meer achter. Ze wilde hem naast zich hebben, voor de laatste keer. Toen ze zich eerder die avond had omgekleed voor het etentje, had ze nooit kunnen weten dat het de laatste dag en nacht van hun huwelijk zou zijn. Ze vroeg zich af of hij zelf wel had geweten dat hij het haar die avond zou vertellen. Ze voelde zich dom nu ze eraan dacht hoe bezorgd ze over hem was geweest toen hij zo moe was thuisgekomen. Het was duidelijk dat dít aan hem had geknaagd, en niet de fusie.

‘Weet je zeker dat je wilt dat ik hier slaap?’ vroeg hij bezorgd.

Hij vroeg zich af of ze iets krankzinnigs zou doen, zoals proberen zichzelf of hem van het leven te beroven, maar in haar ogen kon hij lezen dat ze dat niet zou doen. Ze was kapot van verdriet, maar niet onevenwichtig. ‘Ik kan ook teruggaan naar de stad, als je dat liever hebt.’ Naar Rachel. Naar zijn nieuwe leven. Voor altijd bij haar vandaan. Het was het laatste dat ze wilde, besepte Paris, terwijl ze naar hem keek en haar hoofd schudde.

‘Ik wil dat je blijft.’ *Voor altijd. In goede en slechte tijden, totdat de dood ons scheidt, precies zoals je vierentwintig jaar geleden hebt beloofd.* Ze kon maar niet bevatten dat hij hun leven zomaar weggooidde en die beloften kon vergeten. Ogenschijnlijk zonder moeite, voor een eenendertigjarige vrouw en haar twee zoontjes. Het was alsof de jaren die hij met Paris had doorgebracht, ineens waren verdwenen.

Hij knikte en liep weg om zijn pyjama aan te trekken, terwijl zij in de stoel bleef zitten en in het niets staarde. En toen hij terugkwam, kroop hij onder de dekens, lag een poosje doodstil en knipte vervolgens het licht op zijn nachtkastje uit. En daarna, na een lange tijd, sprak hij zonder haar aan te kijken of zijn arm naar haar uit te steken. Ze kon zijn stem nauwelijks horen, omdat ze net haar neus snoot.

‘Het spijt me, Paris... Ik had nooit gedacht dat dit kon gebeuren... Ik zal er alles aan doen om het voor jou gemakkelijk te maken. Ik wist gewoon niet wat ik anders moest doen.’ Hij klonk hulpeloos en wanhopig terwijl hij voor de laatste keer in hun bed lag.

‘Je kunt haar nog steeds opgeven. Wil je er tenminste over nadenken?’ vroeg ze. Ze hield zoveel van hem dat ze niet bang was om hem te smeken. Rachel buitenspel zetten was haar enige hoop.

Er volgde een lange stilte en uiteindelijk antwoordde hij. ‘Nee, dat doe ik niet. Daar is het te laat voor. Er is geen weg meer terug.’

‘Is ze soms zwanger?’ vroeg Paris geschokt. Daar had ze nog

niet eens aan gedacht. Maar zelfs al was Rachel zwanger, dan nog zou ze liever de onwaardigheid van een onwettig kind dragen dan hem volledig verliezen. Het was andere mannen ook overkomen en hun huwelijken hadden het ook overleefd. Als hij echt wilde, kon het hunne ook gered worden. Maar hij wilde hun huwelijk helemaal niet redden. Zoveel was haar wel duidelijk.

‘Nee, ze is niet zwanger. Ik denk gewoon dat ik het juiste voor mezelf doe, en misschien wel voor ons beiden. Ik houd van je, maar ik heb niet meer hetzelfde gevoel over ons als vroeger. Jij verdient beter. Je moet iemand zoeken die van je houdt zoals ik dat eens heb gedaan.’

‘Wat walgelijk om dat te zeggen. Wat wil je dat ik doe? Een advertentie zetten? Je gooit mij gewoon in het diepe, als een gevangen vis die je teruggooit, en vertelt me domweg iemand anders te zoeken. Dat zou jou wel goed uitkomen, hè? Ik ben meer dan de helft van mijn leven met je getrouwd geweest. Ik houd van je. Ik zou met je getrouwd zijn gebleven tot aan de dood. Wat moet ik nu?’ Alleen al de gedachte aan wat hij haar aandeed, riep paniek en wanhoop in haar op. Haar hele leven lang had ze zich nog nooit zo angstig gevoeld. Het leven zoals ze dat gekend had, was voorbij en de toekomst leek vervuld van angst, gevaar en ellende. Iemand anders zoeken was wel het laatste dat ze wilde. Hij was de enige die ze wilde. Ze waren getrouwd en voor haar was dat heilig. Maar blijkbaar niet voor hem.

‘Je bent mooi, intelligent en je hebt een goed karakter. Je bent een prachtige vrouw, Paris, en een geweldige echtgenote. De man die jou krijgt, mag zich gelukkig prijzen. Ik ben gewoon niet meer de juiste persoon voor je. Er is iets veranderd... Ik weet niet wat of waarom... Maar ik weet dat het zo is. Ik kan hier gewoon niet langer zijn.’ Een poosje keek ze hem alleen maar aan en vervolgens stond ze langzaam op uit haar stoel en ging naast hem staan. Zachtjes snikkend knielde ze naast hem neer en boog haar hoofd over het bed. Hij lag daar maar en staaarde naar het plafond, bang om haar aan te kijken, terwijl er

tranen uit zijn ooghoeken op het kussen rolden. Liefdevol streek hij haar haren. Ondanks het delicate verdriet en ondanks de oude gevoelens die het in hen naar boven bracht, wisten ze allebei dat dit het laatste tedere moment was dat ze ooit zouden delen.